961020-1

Křesťanští myslitelé se téměř od počátku dostávali do vážných vnitřních obtíží tím, že byli konfrontováni s určitým typem vzdělanosti, totiž s typem nerozlučně spjatým s řeckou filosofií. „Dobrá zpráva“, „radostné sdělení“, jež zvěstuje Ježíš, je adresována především prostým, chudým lidem, nebo lépe, přesněji (protože v navázání na proroky) řečeno, bezprávným a utlačeným, nebo vyjádřeno s Dostojevským, uraženým a poníženým. Eu-angelion bylo odpovědí na to, o čem se třeba ve staré Jednotě mluvilo jako o „nouzi spasení“. A najednou bylo toto zvěstování konfrontováno s filosofií, které nejde o osobní spasení, ale o pravdu nebo o moudrost resp. o pravé poznání. Navíc tu byla velká konkurence ze strany orientální religiozity, jejíž mýty si do jisté míry osvojovaly zdání jakési filosofičnosti, díky kterému snadněji pronikaly do středních a vyšších vrstev helenistické, v té době už římské společnosti. Bylo nevyhnutelné se z křesťanské strany s touto situací vyrovnat a zároveň uchovat v co největší ryzosti vlastní radostné poselství. Už v nejranějších dobách se proto formovaly a uplatňovaly víceré strategie, o kterých se dozvídáme především ve Skutcích apoštolů, ale také z jiných NZ textů.

(Písek, 961020-1.)